

Peter Skov-Jakobsens tale ved Erik Norman Svendsens begravelse

Taler

Peter Henrik Skov-Jakobsen
Biskop

Dato

1. september 2026

Sted

Garnisons Kirke, København

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 10, vers 13-16

Salmer

Nr. 5 - 46 - 192 - 427.

Ved graven Krist stod op af døde.

1

Give Gud jeg kunne så/ dagen i din frygt begynde,/ at jeg ikke skulle synde/ og på snublestenen gå;/ ville Jesus blot oprinde/ over mig som sol og skjold,/ at jeg kunne overvinde/ kød og blod og Satans vold! (739 v.3).

5

Sådan synger Erik Norman Svendsens højt skattede salmedigter, Thomas Kingo, i en af sine morgensalmer og udtrykker længslen efter at tro det sande, gøre det retfærdige og håbe på trods af verdens umuligheder og besynderligheder, der også strækker ud efter en selv.

10

Det var i Betlehem. De var på vej ind i fødselskirken. Margit var kommet igennem kontrollen. Vagten sænkede med bestemthed sin hånd foran Erik Norman Svendsen med bemærkningen: "kun adgang for kristne!" Margit smilede elskværdigt til vagten og hævdede, at det var hendes mand. Erik famlede forfjamsket efter bispekorset, og han bemærker lakonisk: Men det var tilhørsforholdet til Margit, der redede ham igennem.

15

20

Jeg tror aldrig, at jeg har været i rum sammen med Erik, uden at der var humor til stede. Den lattermilde glæde ved livet lå altid og lurede. Den vidunderligt frække Nørrebrodreng var altid klar med en af de hurtige og skarpe. Han var ikke bange for selvironien. Han lo ikke ad - han lo med. Der var en helt særlig sans for det besynderlige og det pudsige - og her kunne han ikke holde sig tilbage. Der måtte falde en bemærkning - ofte ledsaget af et passende salmevers.

Men man tog alvorligt fejl, hvis man troede, at der ikke var alvor i humoren, i latteren, i den kvikke bemærkning. Erik Norman Svendsen havde det klingende i ørene hele tiden, at man skal elske Gud af hele sit hjerte og medmennesket. Det havde han altid troet. Det var prentet ind i ham fra barndommen. Ikke så
 30 sjældent havde han siddet foran altertavlen i Simeons Kirke. En af de kæreste fremstillinger af Jesus, der velsigner børnene.

Ved denne lejlighed var Jesus kommet til Fælledparken, og børnene sprang rundt om i deres fineste tøj. Rige var de ikke, og bagved rejste Fælledparken sig,
 35 og bagved parken stod skorstenene og mindede om hverdagen.

Evangeliet var en del af hverdagen. Det var til mennesker. Det skulle udtrykke kærlighed til menneskene.

40 Jeg tror næppe der nogensinde har været et menneske, der kendte folkekirken i København, som Erik Norman Svendsen gjorde det. Han havde været præst i Brønshøj, i Sund, i Skovlunde. Han var generalsekretær for Kirkefondet, som havde bygget kirker i alle bydele og til sidst, inden han blev biskop, var han provst for Danmarks største provsti, dét der dengang hed Københavns søndre
 45 provsti og sognepræst i Dragør.

Han elskede vores by. Når man fulgtes med ham, fortalte han gerne om byens historie, og krydrede altid historien med de mennesker, der havde boet i husene, og når det kom til kirkerne, vidste han ikke kun, hvem der var betydningsfulde i
 50 menighedsarbejdet nu, og hvem der var præster. Der var også alle de mennesker, som engang havde betydet meget, familier, lange historier.

Da Erik Norman Svendsen var med til at begynde den meget lange strukturdebat om sogne og kirker i København, var det ikke en kirkebureaukrat,
 55 der traf beslutninger. Der blev lagt op til beslutninger, men med et blødende hjerte og en stor veneration for alt, hvad der var blevet gjort i årenes løb ud fra kirkerne.

Alterbilledet i Simeons Kirke af Jesus der velsigner børn i Fælledparken havde
 60 lært Erik Norman Svendsen, at når Jesus vender ansigtet mod mennesker falder alle skel, der er ikke forskel på rig og fattig, der er et menneskeværd, der er en agtelse på spil, som altid er i spil mellem os og som kræver af os, at vi går ind i

tiden.

65

Han vidste godt, at det var rystende, hvad Jesus havde gjort dengang han velsignede børnene og brød væsentlige indsigter om Gud som var blevet hævdet indtil da. At Gud kommer mod mennesket, bevæger sig væk fra sin trone og optræder i Fælledparken og alle andre steder - og også i København - er rystende og befriende, for pludselig kunne de se hinanden.

70

Erik Norman Svendsen vidste godt at som kirke, som præst, som troende havde man en forpligtelse til ind i mellem at være den, der trådte frem og påtog sig et forsvar for mennesker og hævde deres menneskelighed og pege på deres ansigter og få andre til at se dem.

75

Det gjaldt sociale tilstande i København; det gjaldt anderledes troende, flygtninge, asylansøgere, og han var med til at bane vejen for at mennesker kunne leve, som de var og elske den, som de elskede, uden nyfigent at interessere sig for den seksuelle orientering. Han forenede det sagtens at nære en stor respekt og hjertelighed for synagogen og have et stort hjerte for Palæstina.

80

Det med kærlighed, hengivenhed, ordentlighed og redelighed var ikke blot ædle principper, der skulle tænkes og tales pænt om. Det var liv. Enhver der så Erik sammen med Margit ikke blot anede, hvad kærlighed var, men så, at det var en kraft, der førte mennesker sammen. Fra de meget unge år havde de været sammen om Eriks arbejde, og han hentede inspiration hos Margit, der også var teolog, havde læst arabisk og andre sprog. Imellem dem var der en levende samtale om kirke, tro, samfund og ikke mindst familie.

90

Det var ikke et tomt tegn, dét med morgenbakken til Margit med alt, hvad hjertet begærede – og allermest tegn på hengivenhed.

Thomas og Julie, I var aldrig i tvivl om, at jeres liv hørte til det allervigtigste.

95

Jeres glæde og jeres bekymringer var også jeres fars og kunne han være til hjælp, så var han der. Forhåbentlig mærkede I også hans stolthed over jer og over jeres børn og ægtefæller.

Jeg ved, at I ofte har søgt hans råd. Vær dog ikke i tvivl om, at hvad I mente om en sag, eller hvad børnebørn havde sagt sandelig også var med til at danne holdninger og give en følelse af at være med.

100

Erik Norman Svendsen var præst ind til marv og ben. Hans diskrete glæde ved at
105 være præst for kongehuset var tydelig. At kunne prædike for kongefamilie og
nation var opgave og ansvar, og her udtrykte han også evangeliets befrielse og
nyhed ved vielser, dåb, konfirmationer og da Erik Norman Svendsen bisatte
Prins Henrik, lod han os uden for familien vide, at der var nok noget, vi kunne
have gjort bedre. Han skældte ikke ud - han tiltalte medmenneskeligheden og
110 var med til at hele en tendens til nedgroet dumsmarthed, som digteren Benny
Andersen engang betegnede, at I HC Andersens land kunne nationalsporten til
tider være "kanøfling og humoren brolagt med bananskræller" (Digtet H.C.
Andersens Land).

115 Et liv med så meget ansvar og så mange beslutninger efterlod selvfølgelig
eftertænkksomhed og naturlig selvkritik.

Kunne noget være gjort anderledes og bedre for alle parter.

120 Den, der bærer ansvar er overladt til både den plagsomme og befriende
eftertanke.

Erik Norman Svendsen sang sig hele livet ud af bekymring og ind i livsglæde.
Om det var salmer, gamle og nye - og jeg siger jer, at formanden for
125 salmebogskommissionen hang fast i Erik og han elskede nye salmer og ny musik
- og så var der sangene, viserne, melankolien, munterheden, glæden – det hele –
og derfor slutter jeg som Erik sluttede sine erindringer - og håber, at Gud må
glæde Erik i sit himmerig og måtte hans liv efterlade stor taknemmelighed her
hos os og være en opmuntring til glæde og ansvar fremover. Kingo synger:

130 Mine korte dage, år,
lykke, velfærd, gods og ære,
hvordan de skal udmålt være,
det udi i din vilje står.
135 Giv mig kun, hvad dig behager,
bland du selv mit levned's skål,
ej som det min gane smager,
men så som det er dit mål!

140 O min Gud, du hjælp mig da,

når mit levned's mål har ende,
og mit hjul ej mer vil rende,
men mit åg skal spændes fra!

145 Lad mig uden tid og dage
se dit ansigts klare skin!
Synd og sorrig, ve og klage
smuldre med mit jordelin.

150

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

155 Digitalt manuskript

Tags

Begravelsestale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

160 <https://www.dansketaler.dk/tale/peter-skov-jakobsens-tale-ved-erik-norman-svendsens-begravelse>

165

170

175